

Rozjímanie na piatok 26. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 26. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: obrátenie,
ku ktorému nás pozýva Ježiš;
vždy sa vracáť k Bohu; prosiť o
skok vo viere.

JEŽIŠ, práve preto, že vie, čo je v nás
najhlbšie, nikdy neohlasuje
samoľúbe evanjelium. To znamená,
že nám nechce ponúknuť skratku k
pokoju, úspechu alebo víťazstvu
spôsobom, ako tieto pojmy chápe
svet. Chce, aby sme boli šťastní, a
preto na mnohých miestach žiada:

„Beda ti, Korozain! Beda ti, Betsaida!
Lebo keby sa v Týre a Sidone boli
stali zázraky, ktoré sa stali u vás,
dávno by boli v kajúcom rúchu sedeli
v popole a kajali sa. Preto Týru a
Sidonu bude na súde ľahšie ako vám.
A ty, Kafarnaum, vari sa budeš
vyvyšovať až do neba? Do pekla sa
prepadneš!“ (Lk 10, 13-15).

Pán vyslovuje silné slová, pretože
tieto mestá nechceli uznať pravý
význam zázrakov, ktoré v nich Boh
urobil. Hoci boli svedkami zázrakov,
neprijali spásu, ktorú im ponúkol
Kristus, to znamená, že neprosili o
odpustenie svojich hriechov, ani
nereagovali na výzvu konať pokánie.
„Vnútorne pokánie,“ pripomína nám
Katechizmus, „radikálne
preorientovanie celého života,
návrat, obrátenie sa k Bohu celým
srdcom, zanechanie hriechu,
odvrátenie sa od zla spojené s
odporom k zlým skutkom, ktorých
sme sa dopustili. Zároveň zahŕňa v

sebe túžbu a rozhodnutie zmeniť život s nádejou na Božie milosrdenstvo a s dôverou v pomoc Božej milosti“[1].

Toto obrátenie, ku ktorému nás Ježiš pozýva, nespočíva v neprítomnosti chýb. Je to skôr neustály boj: bojovať s pokorou a dokonca aj s dobrou náladou. Ako nám pripomína svätý Josemaría: „Viem, že keď sa hovorí o boji, ihneď sa nám pred očami vynorí naša slabosť, predvídame možné pády a omyly. Boh s tým počíta. Nevyhneme sa tomu, že pri našej chôdzi budeme nevyhnutne víriť aj prach. Sme len tvorovia a máme plno nedostatkov. Povedal by som, že ich budeme mať vždy: sú ako tieň, ktorý spôsobuje, že v našej duši sa o to viac ako kontrast vyníma Božia milosť a naše úsilie odpovedať na Božiu dobrotu. A oboje — svetlo i tieň — nás urobí ľudskými, pokornými, plnými pochopenia a veľkorysosti“[2].

.....

JEŽIŠ pri mnohých príležitostiach prejavuje svoje prekvapenie nad neverou apoštolov. „Čo sa bojíte, vy, maloverní?!“ (Mt 8, 26), pýta sa ich, keď sa obávajú, že loďka s ním na palube sa v búrke potopí.

„Maloverní, prečo premýšľate, že nemáte chlieb? Ešte nerozumiete, ani sa nepamätáte na päť chlebov pre päťtisíc ľudí a koľko košov ste nazbierali?“ (Mt 16, 8-9), upozorňuje ich inokedy, keď s ním spolupracovali pri dvoch rozmnoženiach chlebov a rýb. A Petrovi, keď zaváha po tom, čo kráčal po vode, hovorí: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ (Mt 14, 31).

Život učeníkov, ako život každého človeka, sa skladá zo svetiel a tieňov, vzostupov a pádov. Máme chvíle, keď jasne rozpoznávame Božie pôsobenie, a vtedy zažívame vzrušenie a rozmach: cítime, že sme na správnom mieste, že sme schopní

všetkého, pretože si všímame najmä Ježišovu blízkosť. Môžu však prísť aj *búrky*, pri ktorých zabudneme, že máme na lodi Pána; alebo niekedy vietor fúka tak silno, že sa potápame, pretože zabúdame, že je to Božia sila, ktorá nás podopiera.

Práve tieto okolnosti nám pomáhajú byť pokornými a uvedomiť si, že všetko dobré, čo máme, sme dostali od nášho Otca Boha. Pripomínajú nám potrebu stále sa obracať k Pánovi, aby sme zakúsili jeho lásku, pretože on „nehľadá kresťanov, ktorí nikdy nepochybujú a vždy sa chvália istou vierou“[\[3\]](#); odmeňuje pokoru. Ježiš sa nikdy neunaví z našich chýb: „Vždy sa vracia: keď sú dvere zatvorené, vracia sa; keď pochybujeme, vracia sa; keď sa s ním, ako Tomáš, potrebujeme stretnúť a dotknúť sa ho zblízka, vracia sa“[\[4\]](#).

JEŽIŠ je dojatý, keď sa stretne so živou vierou. Tak je to aj vtedy, keď sa uprostred zástupu priblíži žena trpiaca na krvotok, aby sa dotkla jeho pláštá v istej nádeji, že bude uzdravená: „Tvoja viera ťa uzdravila“ (Mt 9, 22). Keď kanaánska žena prosí o uzdravenie svojej dcéry, stretáva sa najprv s Pánovým odmietnutím, ale po takom naliehaní Ježiš zvolá: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš“ (Mt 15, 28). A keď mu stotník povedal, že jeho slovo stačilo na to, aby sa sluha uzdravil, Ježiš „sa zadivil a tým, čo ho sprevádzali, povedal: *Veru, hovorím vám: Takú vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli*“ (Mt 8, 10).

„Viera je vždy niečo ako riskantný zlom a skok, pretože vždy zahrňa odvahu vidieť v neviditeľnom to, čo je *skutočne skutočné*“[5]. Ježiš je dojatý pohľadom týchto ľudí práve preto, že urobili tento *skok*. Odložili

svoje vlastné istoty a vrhli sa do istoty, ktorú ponúka Boh. Spočiatku to bol *risk*, pretože museli čeliť mnohým ťažkostiam: davu, ktorý im bránil dostať sa k nemu, odmietaniu samotného Ježiša, skutočnosti, že nepatrili k židovskému národu... Ale čelili týmto výzvam s odvahou, ktorá si podmanila Pánovo srdce.

Zo všetkých príkladov viery vo Svätom písme žiaden nepohne Bohom tak ako príklad Panny Márie. Táto viera spôsobila, že svätá Alžbeta zvolala: „Blahoslavená je tá, ktorá uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán“ (Lk 1, 45). Môžeme sa modliť so svätým Josemaríom: „Daj mi, Ježišu, takúto vieru, po ktorej naozaj túžim! Matka moja a Pani moja, najsvätejšia Panna Mária, vypros mi vieru!“[6].

[1] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1431.

[2] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 76.

[3] František, *Regina coeli*, 24-IV-2022.

[4] *Ibid.*

[5] Joseph Ratzinger, *Úvod do kresťanstva*.

[6] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 235.

.....